

"Raad van Europa, stap naar federale staatsorganisatie" in Het Parool (3 mei 1949)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. VAN NORDEN, W. ; Réd. Chef VAN HEUVEN GOEDHART, G.J. 03.05.1949, n° 1.323; 9. Jg. Amsterdam: Het Parool. "Raad van Europa, stap naar federale staatsorganisatie", p. 1.

Copyright: (c) Het Parool

URL: [http://www.cvce.eu/obj/"raad_van_europa_stap_naar_federale_staatsorganisatie"_in_het_parool_3_mei_1949-nl-6de9714c-4fe3-4a5e-8b79-a0de5bcf8ef7.html](http://www.cvce.eu/obj/)

Publication date: 14/05/2013

Raad van Europa, stap naar federale staatsorganisatie

Wat een jaar geleden fantasie was, gaat nu werkelijkheid worden

(Van onze correspondent.)

LONDEN, 3 Mei. - Vanochtend om halfelf is in het Paleis van St. James de conferentie van ministers van Buitenlandse Zaken der tien landen, die te zamen de Raad van Europa zullen oprichten (de landen van 't Brusselse Verdrag, de Scandinavische landen, Italië en Eire) geopend.

Verwacht wordt, dat de conferentie een drietal dagen zal duren en haar werk zal besluiten met de tekening van het statuut en daar mede met de formele constitutie van de Raad.

De ministers zullen een ontwerp-statuut voor zich hebben, voorbereid door hun ambassadeurs te Londen en een vertegenwoordiger van het Foreign Office, die op hun beurt hun werk weer hadden gebaseerd op door de permanent commissie van het Brusselse Verdrag ter tafel gebrachte suggesties.

Over de resultaten van het werk der voor bereidende conferenties is zoetjes aan heel wat bekend geworden en over het ontwerpstatuut moet, behoudens enkele punten van betrekkelijk ondergeschikt belang, die aan de ministers zelf zijn overgelaten, zo goed als volledige overeenstemming bestaan.

Men weet, dat de Raad van Europa zal bestaan uit een Ministeriële Communie, die achter gesloten deuren, en een Consultatieve Assemblée, die in het openbaar zal vergaderen. De taak van de Assemblée zal beperkt blijven tot het doen van aanbevelingen aan de Ministeriële Commissie. Zij zal geen wetgevende of constitutionele bevoegdheden hebben. Zij zal die onderwerpen kunnen bespreken, waarover door de Ministeriële Commissie haar oordeel wordt gevraagd. Daarnaast kan zij ook zelf voorstellen, bepaalde zaken te bespreken, doch behoeft daarvoor goedkeuring van de Ministeriële Commissie.

De Ministeriële Commissie zal bestaan uit een minister voor ieder der deelnemende landen. In het algemeen is in de Ministeriële Commissie voor het nemen van beslissingen eenstemmigheid vereist - behalve voor kwesties van procedures, waar met een enkelvoudige meerderheid kan worden volstaan - terwijl voor enkele bepaalde handelingen, waaronder het vragen van een oordeel over een bepaalde kwestie aan de Assemblée en het goedkeuren van een voorstel van de Assemblée om een bepaalde kwestie te bespreken - een gekwalificeerde meerderheid van tweederde der stemmen voldoende is.

De consultatieve Assemblée neemt haar beslissingen eveneens met een meerderheid van tweederde. Men zal zich verder herinneren, dat defensie, aangelegenheden uitdrukkelijk van de bemoeiingen van de Raad zijn uitgesloten en eveneens schijnt het aan de Assemblée niet te zijn toegestaan om aanbevelingen te doen over zaken, die binnen de competentie van andere Europese internationale organisaties vallen. Vermoedelijk is hierbij gedacht aan de organisatie voor de Europese economische samenwerking onder het Marshall-plan.

De soevereiniteit der landen is door de regel van eenstemmigheid in de Ministeriële Commissie dus stevig verankerd en het arbeidsveld van de Assemblée is zorgvuldig afgepaald en beperkt, opdat zij dus vooral niet uit de hand zal kunnen lopen.

Overleg over defensiezaken en economische aangelegenheden blijft aan andere organen voorbehouden.

Wal blijft er over?

Met al deze beperkingen komt vanzelf de vraag op: wat blijft er dan over voor de Raad van Europa om te doen?

Ook de "Times" van hedenochtend stelt deze vraag en meent, dat het antwoord er op moet zijn, dat de Raad een poging is om van officiële zijde uitdrukking te geven aan het gevoel van Europese eenheid, dat een der meest uitgesproken en bemoedigende politieke ontwikkelingen sinds het einde van de oorlog is geweest.

Dat de regeringen hierbij uitermate voorzichtig en voetje voor voetje te werk willen gaan, dat inbreuken op soevereiniteit der deelnemers alleen nog maar langs de achterdeur der functionele samenwerking kunnen worden getolereerd, dat men de Assemblée, uit vrees voor het onheil en de verwarring, die een machteloos praatcollege zou kunnen stichten, aan banden legt, het is alles begrijpelijk. Van Engelse zijde heeft men nooit veel voor het idee van een Assemblee kunnen voelen en er alleen in toe kunnen stemmen wanneer haar werkzaamheden van te voren grondig aan banden waren gelegd (zo zal bijvoorbeeld de jaarlijkse zitting niet langer dan een maand mogen duren). Een Europees parlement zal de Assemblée stellig niet zijn. De leden van het college zullen immers worden benoemd door de regeringen en al zullen zij in de Assemblee hun stem als individuen en niet als nationale delegaties uitbrengen, toch zal vermoedelijk ook daar de noodwendige nationale saamhorigheid een sterke band blijken te zijn.

Desniettemin is de eerste stap op de weg naar een Europese federale staatsorganisatie gezet en wanneer de Assemblée onder haar leden lieden van werkelijk Europees formaat zal tellen en van haar bevoegdheden een wijselijk gebruik maakt, zal zij wellicht toch op de publieke opinie een grotere invloed kunnen uitoefenen dan haar beperkte en bescheiden taak thans kan doen vermoeden.

Een jaar geleden leek het gehele idee van een Europese Assemblée nog een voorbarige fantasie!

Griekenland en Turkije hebben de wens te kennen gegeven om in de organisatie te worden opgenomen en vermoedelijk zal aan West-Duitsland, wanneer het eenmaal een regering heeft, ook spoedig een plaats worden ingeruimd.